

Det ærede Medlem fra Bjerre Herred (Jørgen Jensen) vilde forsvare den danske Bonde overfor de Udtalelser, jeg havde fremsat. Jeg havde sagt, at den danske Bonde, som havde haft Førerstillingen i dansk Politik i den sidste Menneskealder, ikke havde haft et aabent Øje for, hvor vigtig Læreruddannelsen er. Nu mente det ærede Medlem, at jeg havde villet gøre den danske Bonde ansvarlig for den Dekadence, der var kommen i vort Seminarievæsen i den første Halvdel af forrige Hundredeaar. Det kunde naturligvis aldrig falde mig ind at gøre den danske Bonde ansvarlig for en Tid, i hvilken han saa godt som ingen Indflydelse havde. Men derimod har den danske Bonde nu siddet med Flertal i denne Sal i over en Menneskealder, og i den Tid er intet nævneværdigt sket med Hensyn til Læreruddannelsen. Det er en Sag, som er bleven forsømt, og den Reform, vi fik i 1894, var af meget tvivlsom Beskaffenhed. Det er tvivlsomt, om man i det hele kan kalde den for et Fremskridt, især naar man ser hen til den Stilling, de private Seminarier fik ved Loven af 1894, idet Stillingen som Seminarieførstander er omtrent den frieste Næring i vort Land, det er noget, enhver kan give sig til at være. Har en Mand en Gymnastiksal af en vis bestemt Størrelse, har han Skoleborde og Bænke, saaledes som man mener de skulle være, kort sagt, er det ydre Apparat i Orden, vil man vanskeligt kunne nægte en saadan Mand at oprette et Seminarium. Det er i højeste Grad uheldigt, og det har ogsaa ført til, at Uddannelsen af Lærere er bleven mere og mere en privat Beskæftigelse. Det er blevet en Biting for mange Folk, der sidde i Embede, men som synes, de kunde have Lyst til at have en lille Bifortjeneste ved Siden af, og saa give de sig til at oprette et Seminarium. De slaa sig sammen med andre ligestillede for at drive en saadan lille Privatvirksomhed ved Siden af deres egentlige Embedsvirksomhed. Det er et Forhold, som er i høj Grad uheldigt. Skal man have Privatseminarier, maa de i hvert Fald drives af Folk, som udelukkende ofre sig for denne meget vigtige Livsgerning. I Virkeligheden maa man indrømme, at vi endnu leve paa Seminarieloven af 1857, som vi jo altsaa nu ere ved at reformere en lille Smule paa, og denne Lov vil efter Regeringens Forslag i det væsentlige og i Hovedsagen faa Lov til at staa uforandret.

Det ærede Medlem fra Vordingborg

(Carl Hansen) betvivlede, at Læreruddannelsen her i Danmark stod tilbage for Læreruddannelsen i Udlandet. Jeg vil tillade mig at spørge det ærede Medlem, om han har undersøgt dette Spørgsmaal. Jeg tror neppe, han har gjort det, thi havde han foretaget en saadan Undersøgelse, vilde han ikke have kunnet udtale dette. Det er jo sikkert, at med Hensyn til Læreruddannelsen staa vi betydeligt tilbage for vore Nabolande, især sammenlignet med Tyskland.

Jeg kunde ønske at gøre nogle Bemærkninger til det ærede Medlem fra Kellerup (Jensen-Knudstrup). Han var, saa vidt jeg forstod ham, heller ikke fornøjet med dette Forslag, og han hører altsaa ikke til dem, den højtærede Minister har Grund til at takke for den velvillige Modtagelse af Forslaget. Der var meget, han kunde have ønsket anderledes. Jeg kan ikke billige hans stærke Udtalelser om, hvorledes det gælder om at udvikle Fantasien og Følelsen. Det er meget smukke og gode Egenskaber hos et Menneske, men det er ikke sikkert, at det er dem, man skal lægge Hovedvægten paa ved Talen om Læreruddannelsen. Det gælder jo virkelig ogsaa om at bibringe Eleverne reale og positive Kundskaber. Det kan være meget godt og smukt, at en Lærer for sine Elever kan sidde og holde beaandede Foredrag om Oehlenschläger, Grundtvig og Ingemann, men naar Eleverne skulle søge Plads i det praktiske Liv, f. Eks. paa Handelskontorer eller andre Steder, saa spørges der ikke, om de kunne fortælle noget om Oehlenschläger, Grundtvig og Ingemann; nej, man spørger en saadan Elev: Kan du skrive dit Modersmaal korrekt? Det er saadanne Ting, der spørges om i det praktiske Liv, og jeg tror derfor, det er heldigt, at man anlægger Undervisningen paa Seminarierne og i Skolerne saaledes, at Eleverne kunne fyldestgøre de Krav, det praktiske Liv stiller. Jeg tror ogsaa, at vore Højskoler, der tidligere særlig have lagt Vægt paa at uddanne Fantasien og Følelsen, ere sadlede om og ogsaa begynde at forstaa, at det ikke er nok med de beaandede Foredrag, men at Livet kræver virkelig positive og reelle Ting. Jeg tror, at mange af vore Højskoler ere ved at slaa over i en anden Retning, saa at de mere og mere lægge Vind paa at meddele deres Elever virkelig positive og reelle Kundskaber, og jeg tror, det er den Side, vi særlig skulle holde os til ved Læreruddannelsen, at vi faa en virkelig oplyst